

ΝΕΟΦΑΝΕΙΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑ¹

τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ,
Γραμματέως τῆς Σ. Ε. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων.

(Β' μέρος)

4. Θεωρητικὴ βάση τῆς παραθρησκείας.

Εἶναι ἀσφαλῶς ἐκτός τῶν πλαισίων τῆς παρουσίας μελέτης ἢ ἀναφορά στίς διδασκαλίες τῶν ἐπὶ μέρους ομάδων. Ἄλλωστε ἡ πληθώρα τῶν ομάδων αὐτῶν καὶ ἡ διαφορετικότητα στίς διδασκαλίες τους καθιστᾶ τοῦτο ἀπολύτως ἀδύνατον. Αὐτό ἰσχύει κυρίως γιὰ τίς ομάδες τῆς “Νέας Ἐποχῆς”. Ἔστω ὡς παράδειγμα, ἡ ἀγεφύρωτη διαφορὰ μεταξὺ τῆς διδασκαλίας μιᾶς γκουρουϊστικῆς ομάδος, πού λατρεύει ἕνα γκουρού ὡς “χριστό” (καὶ τέτοιοι ὑπάρχουν πολλοὶ σήμερα: Μούν, Σάϊ Μπάμπα, Μαϊτρέγια, Ἰμάμ Μαχντί, Αούν Βεόρ, Μοριά κ.ἄ.) καὶ μιᾶς νεοπαγανιστικῆς ομάδας (κι ἐδῶ ὑπάρχουν πολλές) πού κηρύσσει τὴν λατρεία τοῦ «Δωδεκάθεου» ἢ μιᾶς νεοσατανιστικῆς, πού λατρεύει τὸν σατανά.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ομάδες αὐτές ἐντάσσονται ὅλες στό ρεῦμα τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, νομίζω ὅτι θά ἦταν χρήσιμο καὶ ἀναγκαῖο νά ἀναφερθῶ ἐπιγραμματικά στίς κυριώτερες δοξασίες τῆς, διότι αὐτές ἀποτελοῦν τὴν θεωρητικὴν βάση ὄλων τῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων.

Ἡ “Νέα Ἐποχὴ”, λοιπόν, δέν εἶναι μιὰ συγκεκριμένη ὀργάνωση καὶ δέν εἶναι καθόλου νέα. Εἶναι ἕνα παγκόσμιο κίνημα (ὄχι μόνον θρησκευτικό) πού στηρίζεται στὸν ἀποκρυφισμό καὶ στὴν ἀστρολογία. Ἔχει τίς βάσεις τῆς στὴν Θεοσοφία τῆς ἀποκρυφίστριας Ἐλενας Μπλαβάτσκυ (ιδρύτριας τῆς Θεοσοφικῆς Σχολῆς-19ος αἰώνας) καὶ κηρύσσει μιὰ παγκόσμια θρησκεία (συγκρητισμός). Βασικὲς διδασκαλίες τῆς εἶναι: α)

ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἀπρόσωπος καὶ ταυτίζεται μὲ τὴν “ζῶσα ἐνέργεια τοῦ σύμπαντος”. Τά πάντα εἶναι “Ἐν”, τά πάντα εἶναι “θεός” καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ τελειότερη ἐκδήλωση τοῦ συμπαντικοῦ αὐτοῦ ἀπρόσωπου “θεοῦ”, εἶναι δηλαδή “θεός” κατ’ οὐσίαν. β) Κατὰ συνέπειαν, ὁ ἄνθρωπος ἀναγκάζεται σὲ μιὰ ἐξελικτικὴ πορεία αὐτοπραγματώσεως καὶ αὐτοσωτηρίας, μέσω διαφόρων τεχνικῶν, ὅπως εἶναι ὁ διαλογισμός, ἡ γιόγκα καὶ ἰδιαιτέρως ἡ μετενσάρκωση, ἡ ὁποία καθορίζεται ἀπὸ τὸν αἰώνιο νόμο τῆς αἰτίας καὶ τοῦ ἀποτελέσματος, γνωστοῦ ὡς “κάρμα”. γ) Δέν ὑπάρχει διάκριση μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ. Εἶναι οἱ δύο ὄψεις τοῦ αὐτοῦ νομίσματος. Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά κάνει ὅ,τι αὐτός ὁ ἴδιος θεωρεῖ ὡς ἠθικό καὶ καλό, αὐτός εἶναι ὁ νόμος.

Εἶναι νομίζω περιττό νά ἀναλύσουμε πόσο ἀντίθετες εἶναι οἱ δοξασίες αὐτές πρὸς τὴν χριστιανικὴ διδασκαλία.

5. Αἷτια.

Ἄν θά θέλαμε νά ἀναζητήσουμε τὰ αἷτια πού ὀδηγοῦν νέους κυρίως ἀνθρώπους στὰ δίπτυα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων νομίζω ὅτι θά τὰ ἐντοπίζαμε πρῶτιστως ἐκεῖ ὅπου δέν ὑπάρχει μιὰ γνήσια σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεόν. Πολύ περισσότερο ὅταν αὐτὴ ἡ σχέση γίνεται ἀνταρσία κατὰ τοῦ Θεοῦ («**εὐαγγέλιο τοῦ ὄφεως**»). Σ’ αὐτές τίς περιπτώσεις ὁ ἄνθρωπος φτιάχνει ἕνα Θεό στὰ μέτρα του. Τοῦτο ἔχει ὡς συνέπεια νά καθορίζει ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὑποτιθεμένου «θεοῦ» του - συνήθως κατασκευάσμα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν - καὶ ἀπ’ αὐτόν τὸν “θεόν” - κακέ-

1. Εἰσήγηση πραγματοποιηθεῖσα στό Σεμινάριο Ἐπιμορφώσεως Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

κτυπο νά επιδιώκει νά καθορίζει τήν ζωή του καί τήν ἠθική συμπεριφορά του.

Μεταξύ τῶν αἰτίων τῆς ἀναπτύξεως τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας πρέπει ἀκόμη νά θεωρήσουμε τόν ἔντονο **μεταφυσικό προβληματισμό** τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου καί τίς ὑπαρξιακές ἀνησυχίες του καί τήν ἀναζήτηση “νοήματος ζωῆς”. Δέν πρέπει νά διστάσουμε νά ὁμολογήσουμε ὅτι ὁ δυτικός πολιτισμός μας καί ἡ παγκόσμια κοινότητα γενικώτερα ἀντιμετωπίζουν μιά βαθειά πολυπλευρῆ καί πολύμορφη κρίση, πού εἶναι κυρίως κρίση ἀξιών, γεγονός πού ἐκμεταλλεύονται οἱ παραθρησκευτικές ὁμάδες γιά νά προσφέρουν τήν “μοναδική καί σίγουρη λύση” ὅλων τῶν προβλημάτων.

Ἐπάρχει φυσικά καί σειρά ἄλλων αἰτίων, στήν ἀνάλυση τῶν ὁποίων δέν μπορούμε νά ἐπεκταθοῦμε στά πλαίσια τῆς σύντομης αὐτῆς μελέτης, ὅπως: ὁ **ὑπαρξιακός φόβος**, ἡ **ἀνασφάλεια** καί ἡ ἀβεβαιότητα, ἡ **δίψα** γιά **ἀγάπη** καί **ζεστασιά**, ἡ **περιέργεια**, ἡ **ἄγνοια**, ἡ **ἀνάγκη**, ἡ ροπή πρός τό ξένο καί τό **ἐξωτικό**, ἡ **δίψα** γιά **ἐμπειρίες**, γιά **ἡδονή**, **δόξα**, **πλοῦτο** κ.ο.κ. (βλ. π. Ἄ. Ἀλεβιζοπούλου, Νεοφανεῖς αἰρέσεις καταστροφικές λατρεῖες, σ.18).

Ἡ γαλλίδα καθηγήτρια Κλαίρ Σαμπολιόν, τῆς ὁποίας ὁ γυιός προσχώρησε στήν σέκτα τοῦ Μούν, παρατηρεῖ: “*Τό κύριο αἴτιο πού ὤθει στίς ὀργανῶσεις αὐτές, δέν εἶναι μιά διδασκαλία ἢ ἕνα δόγμα, ἀλλά κάτι ἄλλο πού βρίσκουν ἐκεῖ: ἡ ἀτμόσφαιρα*”. Μελετητές τοῦ φαινομένου ὑποστηρίζουν ὅτι: “*τέτοιες ‘λατρεῖες’ βρίσκουν γόνιμο ἔδαφος γιά νά προσελκύσουν ὀπαδοῦς, ὅταν ὑπάρχει ἕνα σοβαρό ρῆγμα στήν κοινωνική δομή*”. Ἐνός ψυχολόγος ὑποστηρίζει ὅτι: “*οἱ αἰρέσεις θά ἐξακολουθοῦν νά προσελκύουν ὀπαδοῦς ὅσο οἱ βασικοί κοινωνικοί θεσμοί (οἰκογένεια, σχολεῖο, ἐκκλησία) ἀφήνουν σοβαρά κενά στοῦς νέους, πού πιστεύουν ὅτι βρίσκουν τήν πληρότητα στίς κολακεῖες ἐνός θρησκευτικοῦ ἡγέτη*” (Newsweek- Τά Νέα, 30.11.1978).

6. Προσηλυτισμός:

Ἐχει ἰδιαίτερη σημασία νά γνωρίζει κανεῖς τούς τρόπους τῆς προσηλυτιστικῆς δραστηριότητος τῶν ὁμάδων αὐτῶν: Σέ κάθε χωρο τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καί δραστηριότητος μπορεῖ νά στηθεῖ ἡ παγίδα τοῦ προσηλυτισμοῦ ἀνύποπτων ἀνθρώπων καί ἰδιαιτέρως νέων. Στό δρόμο, στό λεωφορεῖο, στό ταξί, στό γραφεῖο, στό σχολεῖο, στό φροντιστήριο, στό γυμναστήριο, στό ταχυδρομεῖο, στό κομμωτήριο, στό γήπεδο, σέ μιά συναυλία ἢ ντισκοτέκ, σέ ἕνα φεστιβάλ μουσικῆς, σέ ἐκδηλώσεις ἢ πρωτοβουλίες κοινωνικῆς προσφορᾶς γιά ἀστέγους, ναρκομανεῖς, ἀναξιοπαθοῦντες, προστασίας τοῦ περιβάλλοντος, πυροπροστασίας κ.π.ἄ. Ἀκόμη καί σέ δημόσιες ὑπηρεσίες, ὅπου στρατευμένοι ὀπαδοῖ τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων δραστηριοποιῦνται συστηματικά, ἢ σέ πολιτιστικούς φορεῖς, σέ νηπιαγωγεῖα, παιδικούς σταθμούς κ.λπ. Δηλαδή δέν ὑπάρχει κανένας τομέας τῆς κοινωνικῆς ζωῆς πού μένει στό ἀπυρόβλητο.

Πρέπει ἀκόμη νά σημειώσουμε τήν ἀδίστακτη ἐκμετάλλευση ἀπό τίς σέκτες τῆς μοντέρνας τεχνολογίας, τοῦ Internet, τῆς τηλεοράσεως, τῆς μουσικῆς καί τῶν παιχνιδιῶν καί δὴ τῶν ἠλεκτρονικῶν γιά τήν παραπλάνηση τῶν νέων, ἀκόμη καί τῶν ἀνυπεράσπιστων παιδιῶν.

Κι ἐδῶ πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι εἶναι λάθος νά νομίζουμε ὅτι θύματα τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων εἶναι μόνον ἄτομα μόνον προβληματικά ἢ ἀφελῆ, ἢ μέ μειωμένες διανοητικές ἰκανότητες ἢ μέ οἰκογενειακά προβλήματα. Χωρίς νά ἀποκλείονται καί ἐλάχιστες περιπτώσεις πού μποροῦν νά ἐνταχθοῦν στίς παραπάνω καταστάσεις, διαπιστώνεται καθημερινά ὅτι δέν ἔχει καμμιά σημασία τό πόσο μορφωμένος ἢ εὐφῆς ἢ δυνατός εἶναι κανεῖς. Ἀκόμη καί ὁ θρησκευόμενος ἀνθρώπος, καί ἰδιαίτερα ὁ νέος, ὅταν ἔχει ἐπιφανειακή γνώση τῆς χριστιανικῆς πίστεως, κινδυνεύει νά ἐμπλακεῖ σέ τέτοιες ὁμάδες, συγχέοντας τά ἀσυμβίβαστα. Ἰδιαίτερα, περιπτώσεις ὅπως, ἡ μοναξιά, ἡ ἀπογοήτευση,

ή μελαγχολία, ή απόλυση από τήν εργασία, ή απομάκρυνση από τό οικογενειακό περιβάλλον, ή στράτευση ή οί σπουδές μακριά από τήν οικογενειακή έστία, οί διακοπές, ή παραμονή σέ νοσοκομείο, τό πένθος, ή περιέργεια, ή αναζήτηση τοῦ έξωτικοῦ καί τοῦ “διαφορετικοῦ”, κ.ἄ. μποροῦν νά ἀποτελέσουν **καταστάσεις “ὑψηλοῦ κινδύνου”**. Τότε κυρίως ἐπισημαίνονται τά κενά, συνδέονται αὐτά μέ τό λεγόμενο “κατεστημένο” (δηλαδή τήν Ἐκκλησία, τήν οἰκογένεια, τήν κοινωνία) καί ὑπόσχονται τήν **“σίγουρη λύση”**, πού ταυτίζεται ἀκόμη καί μέ τό καλό ὀλοκληρης τῆς ἀνθρωπότητας. Στήν συνέχεια, ἐφαρμόζεται ἀπό τίς ὁμάδες αὐτές ὁ λεγόμενος **“βομβαρδισμός ἀγάπης”** καί ἀναπτύσσονται εὐκαιρίες ἐφαρμογῆς προσηλυτισμοῦ, μέ τρόπο μάλιστα πού εὐκόλα μπορεῖ νά ἐξαπατήσει τόν καθένα, ἔνεκα τῶν ἀναρίθμητων προσωπείων πού φέρουν οί ὁμάδες αὐτές.

7. Συνέπειες.

Ἡ ἔνταξη ὁμως στίς ὁμάδες αὐτές δέν ὀδηγεῖ μόνον ἀνύποπτες ψυχές ἀπό τήν ὀρθή πίστη στήν πλάνη. Οἱ ποικίλοι καί ὑπουλοί τρόποι πού χρησιμοποιοῦνται γιά τόν ἀθέμιτο προσηλυτισμό ὀπαδῶν, ὀδηγοῦν τελικά σέ ἐγκλωβισμό τῶν ὀπαδῶν αὐτῶν μέσα σέ καταστάσεις ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνες καί καταστροφικές γιά τό ἄτομο καί τό κοινωνικό σύνολο. Ἀποτέλεσμα τῶν μεθοδεύσεων καί τῶν διαφόρων τεχνικῶν πού χρησιμοποιοῦν οἱ ὁμάδες αὐτές εἶναι συχνά ἡ καταστροφή τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καί ἀξιοπρέπειας καί τῶν οἰκογενειακῶν καί κοινωνικῶν σχέσεων. Τά θύματα ἀποκόπτονται ἀπό τό οἰκογενειακό, ἐπαγγελματικό καί κοινωνικό περιβάλλον, τό ὀποῖο χαρακτηρίζεται ἐχθρικό ἢ διαβολικό, καί ἐξαναγκάζονται νά ὑπηρετοῦν τυφλά τήν ὀμάδα καί τόν ἄρχηγό, πιστεύοντας ὅτι ἔτσι ὑπηρετοῦν τό καλό τῆς ἀνθρωπότητας. Κι’ αὐτό ἐπιτυγχάνεται μέ τόν **“διανοητικό χειρισμό”** καί μέ τίς διάφορες **“τεχνικές”** πού ἐφαρμόζονται μέσα στίς ὁμάδες αὐτές.

Γι’ αὐτό πολλές παραθρησκευτικές ὁμάδες χαρακτηρίζονται διεθνῶς ὡς **“ὀλοκληρωτικές ὁμάδες”**, **“ὁμάδες διανοητικοῦ χειρισμοῦ”**, **“τεχνικές γιά τήν μεταμόρφωση τῆς σκέψης”**, **“τεχνικές πλύσεως ψυχῆς”**, **“ψυχολατρείες”**, **“καταστροφικές λατρείες”** (ΗΠΑ), **“ἐλευθεριοκτόνες ὁμάδες”** (Γαλλία) κ.λπ. Στήν πραγματικότητα πρόκειται γιά **“ἐμπόρους κάλπικης ἐλπίδας”**, **“πλασιέ τοῦ ὑπερφυσικοῦ”**, **«ἐμπόρους θρησκείας»** πρὸς ἴδιον ὄφελος, ἐνῶ μερικές ἀπ’ αὐτές τίς ὁμάδες προτρέπουν τοὺς ὀπαδοὺς τους σέ ἐπικίνδυνη συμπεριφορά. Πῶς ἄλλοιῶς θά μπορούσε, φερειπείν, νά ἐκλάβει κανεῖς τό ἄρθρο τοῦ “Κώδικα τιμῆς” τῆς Σαηεντολογίας, τό ὀποῖο προτρέπει: **“Ποτέ μή φοβηθεῖς νά βλάψεις κάποιον γιά μιά δίκαιη αἰτία”**; (Κώδικας Τιμῆς, ἄρθρο 12). Πῶς εἶναι δυνατόν νά παροτρύνει κάποιος κάποιον νά προξενήσει βλάβη σέ κάποιον; Τί εἶδους βλάβη μπορεῖ νά εἶναι αὐτή καί ποιά ἡ **“δίκαιη αἰτία”**, ἔνεκα τῆς ὀποίας νομιμοποιεῖται νά τήν προξενήσει; Ἀσφαλῶς, αὐτό μπορεῖ νά ἀποβεῖ καί ἐπικίνδυνο καί νά ὀδηγήσει στήν ἐφαρμογή μιᾶς **“ἀντίστροφης ἠθικῆς”**.

Ἀλλά καί ἡ ἀλλαγή τῆς θρησκευτικῆς πίστεως ἑνός μέλους τῆς οἰκογένειας, ἡ ὀποία ἀναπόφευκτα ἐπέρχεται, δημιουργεῖ πληθῶρα προβλημάτων προσωπικῶν, οἰκογενειακῶν, ἐργασιακῶν καί κοινωνικῶν. Οἱ προσηλυτιζόμενοι στίς αἰρέσεις, χωρίς πολλές φορές νά τό ἀντιληφθοῦν, ὑφίστανται ἀλλοίωση τῆς προσωπικότητός τους, ἀποκόπτονται ἀπό τό παρελθόν τους, τό περιβάλλον τους καί τίς μέχρι τότε παραδόσεις τους, ἀποκοτῶν φονταμενταλιστική νοοτροπία καί ἀπομονώνονται στόν δικό τους ἰδιόρρυθμο τρόπο ζωῆς, μέ ἀποτέλεσμα πολλάκις τήν διάλυση τῆς οἰκογενείας τους καί τήν ἀντικοινωνική συμπεριφορά τους.

Ἐκτός ὁμως ἀπό τίς γενικώτερες ἀρνητικές συνέπειες πού δημιουργοῦνται ἀπό τήν δραστηριότητα τῶν ὀμάδων αὐτῶν, ὑπάρχουν καί ἄλλες πού ἀφοροῦν εἰδικώτερα στήν ψυχοσωματική ὑγεία τῶν θυμάτων.

Στό θύμα παρατηρούνται ένιότε: περιορισμένη χρήση της γλώσσας (λεξιπενία) και στερεότυπες απαντήσεις, παράξενη συμπεριφορά, έξασθένιση της προσωπικής σκέψης και κρίσης, αδυναμία διατήρησης τῶν πρὶν τὴν ἔνταξη στὴν ὀργάνωση ἀναμνήσεων κ.λπ. Ἀκόμη, καταγράφονται καὶ ὀργανικές βλάβες, ὅπως ἔρπητες ὄλων τῶν εἰδῶν, χρόνιες κακώσεις, **αὐτοκτονίες** ἀτομικές καὶ ὁμαδικές (βλ. κείμενα Ζ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως, Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, σελ. 92 ἔξ.). Σημειώνουμε ἐδῶ μερικές μόνον ἀπὸ τίς πολλές περιπτώσεις περισσοτέρων ἀπὸ 25 καταγεγραμμένων ὁμαδικῶν αὐτοκτονιῶν: Γουϊάνα - Τζὶμ Τζόουνς 1978 (940 θύματα), Γουάκο Τέξας - Ντέιβιντ Κορές 1993 (85 θύματα), Ἑλβετία - Λύκ Ζιρέ 1995 (48 θύματα), Σόκο Ἀσαχάρα - Τόκιο 1995 (11 νεκροί, 5000 δηλητηριάσεις), Οὐράνια Πύλη 1997 (38 θύματα), Οὐγκάντα 1999 (980 θύματα), γιὰ νὰ ἀναφέρουμε μόνον τίς σημαντικώτερες. (Μερικές ἀπὸ τίς περιπτώσεις αὐτές ἔχουν διαδραματιστεῖ μέσα σὲ ὁμάδες πού αὐτοχαρακτηρίζονται ὡς χριστιανικές). Καὶ φυσικά δέν λείπουν οἱ “τελετουργικές” ἀνθρωποθυσίες.

Εἶναι φανερό ὅτι ἐδῶ βρισκόμαστε μπροστά σὲ ἓνα μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα. Καὶ ὡς τέτοιο ἔχει χαρακτηριστεῖ καὶ ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ διεθνεῖς ὀργανισμούς, ὅπως εἶναι τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ ἀρκετές κυβερνήσεις Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν.

8. Οἱ αἰρέσεις καὶ οἱ σέκτες σοβαρὸ κοινωνικό πρόβλημα.

Ὅπως γίνεται φανερό ἀπὸ τὰ παραπάνω ἢ δραστηριότητα τῶν “νεοφανῶν αἰρέσεων” καὶ “σεκτῶν” ἀποτελεῖ ὄχι μόνον ποιμαντικό ἢ ἐκκλησιαστικό ἢ θεολογικό πρόβλημα. Εἶναι καί, ἢ θὰ ἔλεγα εἶναι κυρίως, κοινωνικό πρόβλημα, καθόσον ἡ δραστηριότητα αὐτὴ ἀπειλεῖ ἀξίες, θεσμούς καὶ ἔννομα ἀγαθά. Τοῦτο εἶναι διεθνῶς διαπιστωμένο

ἀπὸ εἰδικούς ἐρευνητές γι’ αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν ἀντιμετώπισή του πρέπει νὰ λαμβάνεται τοῦτο σοβαρὰ ὑπ’ ὄψη. Στὴν ἔγκριτη ἔφημερίδα *Le Monde Diplomatique*, ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Μπροῦνο Φουζερό, σὲ ἄρθρο του μὲ τίτλο «Αἰρέσεις, ὁ Δούρειος Ἴππος τῶν ΗΠΑ στὴν Εὐρώπη.», γράφει: «*Στὴν Εὐρώπη, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, τὸ ζήτημα τῶν αἰρέσεων πέρασε ἀπὸ τὸ στάδιο τοῦ «ἀνησυχητικοῦ κοινωνικοῦ φαινομένου» στὸ στάδιο τοῦ «μειζονος προβλήματος δημοσίας ἀσφάλειας»*» (Κυριακάτικη Ἐλευθεροτυπία, 29.7.2001).

Γίνεται ἔτσι σαφές ὅτι ἀρμόδιοι γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος, εἰδικά ὡς πρὸς τὸν κοινωνικό του χαρακτήρα, εἶναι ὄχι μόνον οἱ ἐκκλησιαστικοὶ φορεῖς, ἀλλὰ κυρίως κρατικοὶ καὶ πολιτειακοὶ φορεῖς, οἱ ταγμένοι νὰ φρουροῦν τὰ ἔννομα ἀγαθά, τὴν πολιτική καὶ θρησκευτικὴ ἐλευθερία τοῦ πολίτου τὴν σωματικὴ καὶ διανοητικὴ του ἀκεραιότητα καὶ ὑγεία, τὴν παρουσία του καὶ τὰ λοιπὰ ἀτομικά δικαιώματά του. Νομίζω ὅτι τὸ μέγεθος τῆς κοινωνικῆς ἀπειλῆς ἀπὸ τὴν δραστηριότητα μερικῶν τουλάχιστον ἀπὸ τίς ὁμάδες αὐτές, ἐκφράζουν μὲ τὸν πιὸ δραματικὸ τρόπο, τὰ λόγια τοῦ “μεσσία” τῆς Σαηεντολογίας, γνωστῆς παλαιότερα στὴν Ἑλλάδα ὡς ΚΕΦΕ (Κέντρο Ἐφηρμοσμένης Φιλοσοφίας Ἑλλάδας) καὶ σήμερα ὡς “Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τῆς Σαηεντολογίας”, τοῦ Lafayette Ron Hubbard, ὁ ὁποῖος διακηρύσσει: “*Μέτρα ἀρεστὰ στὸ κοινὸ, ἀνταπάρηση καὶ δημοκρατία δέν βλέπω νὰ πρόσφεραν κάτι στὸν ἄνθρωπο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι τὸν ἐσπρωξαν πιὸ πολὺ στὸ βοῦρκο*” (HCO Policy –Letter 1965/1980) (παρά π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, *Νεοφανεῖς αἰρέσεις, καταστροφικὲς λατρεῖες*, σελ.281).

Στὴ συνέχεια θὰ ἀναφερθοῦμε στὸν τρόπο ἀντιμετωπίσεως τῶν σεκτῶν διεθνῶς.

(στὸ ἐπόμενο τό τέλος).